

NEVZUHUR

Edebiyat - Kültür - Sanat

Sayı : 7
Ocak 2009

Fotoğraf: Niyazi AKDAĞ

KAŞ SAHİLİNDEN MEİSİ SEYREDEN GENÇ BİR FİDAN

NEVZUHUR

Edebiyat - Kültür - Sanat

Sayı :7

OCAK - 2009

SAHİBİ :

MUSTAFA AKBABA

GENEL YAYIN YÖNETMENİ :

ALİ DEMİREL

YAYIN KURULU :

BEKİR KARA

HASAN TÖLKAY

ÜMİD HARUN

ADRES :

Atatürk Cd. 1306 Sk.

Akababa Apt. No.: 1/2 ANTALYA

TLF.: 0 (242) 241 80 62 - 63

BELGEGEÇER : 0 (242) 241 41 74

e-posta: alidemirel47@hotmail.com

ISSN : 1308 - 1403

BASIM YERİ :

TUNAHAN OFSET MATBAACILIK

Tel : 0 (242) 248 90 88

e-mail: tunahanofset@hotmail.com

Sinan Mh. Atatürk Cd.1254 Sk.

Rifat Türkcan Psj. No.:14 / 7 ANTALYA

YAYIN TÜRÜ:

Yerel - Süreli

İki ayda bir yayımlanır.

NEVZUHUR'da yayınlanan yazılar
kaynak gösterilerek iktibas edilebilir.

NEVZUHUR'da yayınlanan eserlere
telif hakkı ödenmez.

NEVZUHUR

Bir kültür hizmeti olup, para ile satılmaz.

NEVZUHUR'da

Yayınlanan bütün yazıların sorumluluğu
yazarına aittir. Gönderilen yazıların
yayınlanması, Yayın Kurulu'nun
kararına bağlıdır. Yazılar yayınlanmasa da
geri iade edilmez.

BU SAYIDA

DİL HEP ÇÜRÜK DİŞE GİDERDİ
ANDAÇ

O KONUYU
DAHA ÖNCE DİLE GETİRMİŞTİM
MUSTAFA AKBABA

YILBAŞI
ALİ DEMİREL

YALIN YALNIZLIKLAR
YASİN KAYA

ISLAK SESLİ YAĞMUR
YASİN KAYA

ÖNEMLİ DEĞİLDİ
ANDAÇ

SÜVARİ
MEHMET KARANFİLDAĞI

YARIM YAMALAK
AŞIK KAZANOĞLU

OKUYUCU İLE SOHBET

Saygıdeğer gönül ve akıl dostlarımız;

Bir önceki sayımızda 2008 yılını kapatmış olduğumuzu yazmıştık. İşte şimdi, yeni bir yılda, 2009 yılının ilk sayısı olan yedinci sayımızla karşınızdayız. Henüz ikinci yaşımıza yeni girdik diye bizi küçük görmeyin, biz pir-i faniyiz! Akıl ve gönlün gösterdiği doğru yol hiç eskimez, farımaz. Bu ulvi yolun yolcuları fanidirler, bir gün giderler, gidenlerin yerine başkaları gelir, bu böyle nöbetleşe sürüp gider. Yolcular değişse de bu kutsal yol ilelebet var olacaktır. Bu yoldan yürüyenlere ne mutlu...

Okuyucularımıza edebiyat, kültür ve sanat adına olabildiğince çok şey vermek istiyoruz. Aynı amaçları güden ve bizim aracılığımızla sesini duyurmak isteyenler bize yazsın. Yazdıklarınız kesinlikle incelenecek ve uygun bulunursa dergimizde yer alacaktır.

Şimdiii! Yeni yılın ilk sayısında bakalım neler var? Kimler ne yazmış?..

Bu sayımızda ANDAÇ, *DİL HEP ÇÜRÜK DİŞE GİDERDİ* başlığı altında kaleme aldığı anı-denemesinde: Yıllar öncesinin sinema salonları kültürünün anılarını, o yılları yaşayanların damak tadıyla sunuyor bizlere. İnanın, o yıllarda yaşamamış gençler bile bu yazıyı okuyunca kendilerini o kültürün içinde hissedeceklerdir... MUSTAFA AKBABA ise bu sayıda: *O KONUYU DAHA ÖNCE DİLE GETİRMİŞTİM* başlığı ile yazdığı makalesinde, millet olarak aklımızı hep kurcalayan, yüreğimizi burkan, tarihi ama sürekli güncel olan bir konuyu irdeliyor. Aslında irdelemekten çok uyarıyor. Sayın okuyucular, içinizden Antalya'nın Kaş ilçesine gidenler bu yazının ne demek olduğunu eminiz ki çok iyi anlayacaklar. O ilçeye gitmeyenler ise gidenlere bir sorsunlar!.. Yine MUSTAFA AKBABA'nın, aynı yazısının sonunda yer alan *KAŞ'IN KARŞI YÜZÜ* adlı şiirini aynı duygularla okuyacağınızı umuyoruz. ALİ DEMİREL yeni yıla girişimizden dolayı takvim konusunu ele alıyor. *YILBAŞI* başlıklı bu makaleyi de ilgi ile okuyacağınızı umarız. YASİN KAYA yalnızlık konusunu işlediği *YALIN YALNIZLIKLAR* başlıklı denemesinde, yalnızlık duygusunun insan ruhunu nasıl etkilediğini özgün bir tarzda yorumluyor. Yine YASİN KAYA'nın kaleminden dökülen *ISLAK SESLİ YAĞMUR* başlığını taşıyan dizelerini de zevkle ve değişik bir duyguyla okuyacağınızı sanıyoruz. Ayrıca, ANDAÇ'tan *ÖNEMLİ DEĞİLDİ*, MEHMET KARANFİLDAĞI'ndan *SÜVARİ*, ve halk ozanı AŞIK KAZANOĞLU'ndan *YARIM YAMALAK* adlı şiirleri, kendinize özel duygularla okuyacağınızı biliyoruz. Okuyun, ozanın dediği gibi 'yarım yamalak' bırakmayın. Herkesin payına düşen hisseyi alması dileğimizle...

NEVZUHUR

DİL HEP ÇÜRÜK DİŞE GİDERDİ

ANDAÇ

1960'ın başlarında, eskilerin tabiriyle 'yeni kaynamaya başladığımız' dönemlerde, saçlar Necipbey Biryantini ile taranmış ve en yeni elbiseler giyilmiş olarak, arkadaşlarla hafta sonları büyük bir heyecanla soluğu Beyoğlu'nda alırdık. O yıllar bizim için sinemanın altın çağlarıydı. Ve bizler bu hazzı doyasıya yaşıyorduk.

Birbirinden güzel filmler arasında tercih yapmakta zorlanır, aynı gün iki ayrı sinemaya gittiğimiz de olurdu. Sinema sayısı az, insan da çok olunca yoğun ilgi kaçınılmaz olur, çoğu zaman bilet bulmakta acele etmez, köşede bizim gibileri bekleyen karaborsacının ağına takılırdık. Gişede bilet verenle, karaborsacının arasındaki paslaşmadan haberimiz olmaz, kimleri daha doğrusu neyi büyüttüğümüzün farkına varamadan o keneleri, bizim gibiler besler, büyütürdü.

Aslında haberimiz bile olmadan 3-4 senelik filmleri yeni diye seyrederdik... Hemen herkesin birbirine tokat attığı yoz bir ortamda büyüyorduk pür neşe içinde. Genellikle oynanan filmlerde iyi adamı

Orhan Boran, kötü adamı Ferdi Tayfur seslendirdiğinden olsa gerek, onların sayesinde filmleri daha bir sever olurduk. Filmler arasında Alaska-Frigo yemek vazgeçilmezlerimizdi.

Sinema faslı bittikten sonra, ağzımızı tatlandırmak adına İnci Pastanesi'ne gider, muhteşem bir tatlı olan profiterol yer, büyük bir keyif içinde bizim gibi yeni yetmeleri kendine çeken başka bir yutturmamacanın peşine takılırdık. Kendimizi Amerikan oyunlarıyla donatılmış salonlarda bulur, cebimizdeki yol parasına varıncaya kadar orada bırakır, langirt, tilt gibi oyunların oynanacağı olurduk. Eve dönüş yolu nedense yürümek zorunda olduğumuzdan hep uzardı. Yine de güzel bir hafta sonu geçirdiğimize inanır, gelecek filmi kaçırmamak adına sözleşir, mutlu gülücüklerle Beyoğlu'nun insanı cezbeden çağrısı kulaklarımızda eve varırdık.

Amerikalılar bir yandan filmleriyle kötülüklerini bize aşılar, gereksiz oyuncaklarıyla eğlence adı altında (sanki sağlam bir tarafımız varmış gibi) bozulmalarımıza sebep olurlardı.

Hep başarılı olduklarını görmek ne acıydı. Ayaklarımız yere basmadan akardı yıllar.

Beni Beyoğlu'ndaki sinema ve eğlence yaşantısından daha da çok etkileyen, ilgimi çeken bir yer vardı. Şehzadebaşı Sinemaları. Anılarımda ayrı bir yere sahip olan bu sinemalara daha çok yalnız giderdim. Arkadaşlarıma nedense o sinemalar cazip gelmezdi. 1950 nin sonlarına doğru Milli ve Emre sinemaları yıkılmış, ağızdaki çürük diş gibi üç sinema kalmıştı. Bir zamanların eğlence dünyası olan Direklerarası'ndan arta kalan bu sinemalar Ferah, Turan, Ege sinemalarıydı. Evden çıkınca, bir solukta İstanbul Belediyesi'nin arka sokaklarından hemen sinemaların önüne varırdım. Çoğu zaman açılmalarını kapılarının önünde beklerdim.

İşçilerin, bekârların tercih ettiği bu sinemalara aileler gitmezlerdi. Pire ve tahtakurularını evlerine taşıma riskleri her an için olabilirdi. Bunlardan sadece Ege Sineması kendisine yakıştırılan bu olumsuzluktan kurtulabilmek adına, bir ara film den önce o zamanlar yeni meşhur olmaya başlayan Beyaz Kelebekler'i ve espirileriyle, fıkralarıyla doyumsuz anlar yaşatan Orhan Boran'ı sahneye çıkartmış, aileleri çekmeye çalışmıştı. Orhan Boran'ın şöhret basamaklarını hızla tırmandığı yıllardı ve beyaz mendili hep elinde olurdu...

Ferah Sineması ise, garibim üç film den fazla oynatamazdı. O zamanlar böcek ilaçlamasında kullanılan filit pompasının içine kolonya koyarak seyirciyi rahatlatmaya çalışır, bir nevi sinemanın ikramını sunardı. Filme dalmış durumdayken suratımın ortasına patlayan kolonya beni rahatlatır mıydı, ürkütür müydü bir karar veremezdim. Burada diğer sinemalara göre, gizli sigara içenleri yakalamak adına daha titiz davranılır, el feneri içenlerin yüzlerinde parlar, sigaralar söndürülürdü.

İkisinin arasında olan Turan Sineması her şeyiyle farklıydı. İki tane balkon vardı. Locaları, duvar ve tavandaki süslemeleriyle çok rahat, geçmişinde Avrupa'daki lüks salonlarla rekabet edebilecek güzellikteydi. Bileti 25 kuruşa alır 5 film birden seyrederdim. Bilhassa balkonlarında yerler bir halı kalınlığında kuruyemiş kabuklarıyla kaplı olur, film müziğine çıt çıtlar eşlik ederdi. Yasak olmasına rağmen kesif bir sigara bulutu arasında filmleri seyrederdik. Ne zaman Turan Sineması'na gitsem eve dönüş hava karardığında olur, kapı arkasında azar hep beni beklerdi.

Tek tesellim sinemadan ayrılırken yerimi 5 kuruşla 25 kuruş arasında değişen bir fiyatla satmam olurdu. Zira her zaman oturanlardan daha fazla seyirci filmleri ayakta seyretmek zorundaydı. Sarı saçlı, zayıf, biraz konuşma özürlü bir genç, filmler arasında 3 tanesi 5 kuruşla karamela satardı. Sanki Beyoğlu'ndaki Alaska-frigonun buradaki rakibi gibi...

1957-58 arasında Şehzadebaşı Camii karşısında Yeni Sinema açıldı. Aile sineması rolünü üstlenmişti. Biletler 60 kuruştı ve benim için hiç cazip değildi.

Buradaki sinemalar sayesinde Amerikan filmlerini sevdik. Kovboy filmlerindeki bar sahnelerinin vazgeçilmezi olan tahta kaşıkla barbunya fasulyesi yemeleri, aç mide ile filmleri seyrettiğimden olsa gerek hafızama kazınmıştır. Şimdilerde bile o filmlerin televizyonda tekrarını seyrettiğimde, ertesi gün evde barbunya pişer. Tahta kaşığım siyah renge büründü senelerin yorgunluğuyla...

Aynı sahneyi üç ayrı kamera ile çektikleri ve adına üç boyutlu dedikleri filmleri de o sinemalarda seyrettim. Hiç unutmam trenin üzerimize geldiği bir sahne vardı, bir de Kızılderililerin baltasını salladığı an. Başta ben olmak üzere bütün sinema seyircisi hep birlikte koltukların arasına saklanma ihtiyacı duyardık.

Fantastik filmleri de burada tanıdım. Yüzbaşı Amerika, Kızılmaske, Bay Tekin ve Şozem yani dev adam filmlerini... Kaçınız duymuştur acaba "31 kısım tekмили birden sinemamızda" diyen çığırtkanın sesini?.. Bir sinema filminin bobini 300 metredir. 7 tanesi 2100 metre olup 65 dakika sürerdi. Fantastik filmler uzun olur, 31 kısım tekмили birden diye tanıtılırdı.

Evet oralarda Amerikan, İngiliz, Mısır ve Hindistan filmlerini sevdik. Bunlardan Mısır, Hindistan İngiliz sömürgesi olduğu için gelişti, bizde Pazar buldu. Hindistan'ın baş yapıtı sayılabilecek Avare filmini görüp de, bilhassa müziğini dinleyip unutanınız var mıdır acaba?.. Heyecanlı sahnelerde ısıklarla, alkışlarla mutlaka filmin akışına kendimizi kaptırırdık. Hele bir de film koptuğunda, başlayana kadar çıkarılan gürültü işin eğlencesi olurdu. Bu gürültüler içinde seneler akıp gitti.

Evet bu filmler afyon gibi bir şeyleri bize yutturarak uyuşturdu. Lâkin ya Türk Sineması?.. Eskilerin tabiri ile 'Deveyi hamudıyla yutturmuşlardı' dersem hiç de abartmış olmam.

Tam yazımın bu noktasında polisin siren sesleriyle dikkatim dağıldı. Caddedin 45. Antalya Altın Portakal Film Festivali konvoyu geçiyordu. Onlarca sene önce festival daha bir halkla bütünleşmiş olarak sıcak bir atmosfer altında geçerdi. Şimdi gördüğüm ise 10-15 tane gayet lüks araba içinde, tanımakta zorlandığım yabancı yüzler, şık elbiseler içinde donuk el sallamalar soğuk bir atmosferi dağıtamıyordu. Arabaların yanında koşan korumalar dikkatimi çekti. Kimi kimden koruyorlardı anlayamadım. Yol kenarında toplanan, daha doğrusu oradan geçenlerin cılız alkışlarına, sanki görüntü kirliliği ile cevap veriyorlardı. Konvoyun arkasından gelen ambulans, bir türlü

ayaklarının üstünde duramayan Türk Sinemasına 'yardıma hazırım' der gibi sessizce geçip gitti.

Seneler önce seyrettiğim ilk Türk filmi, Ömer Lütfü Akat'ın yönetmenliğini yaptığı, Eşref Kolçak'ın baş rolünü oynadığı 'Kanun Namına' adlı filmiydi. Güzel bir film. Ateş böceği gibi zaman zaman karanlıkta parlayan az sayıda filmleri bir kenara koyarsak, Türk sinemasını kendimce keçi boynuzuna benzetmişimdir. Bir gram bal vermek için bir kilo odun yedirtmiştir her zaman.

Bizde sinemanın başlangıcı 14 Kasım 1914 de bir Türkün ilk çektiği film Aya Stefanos'daki yani Yeşilköy'deki Rus abidesinin yıkılışını konu alan çekimdir. Daha sonraları Veinberg, Enver Paşa'nın iznini alarak Leblebici Horhor ve Himmet Ağa'nın İzdivacı filmleri çekilen ilk konulu sessiz filmler oldu. Bir oyuncunun ölümü ile yarım kalan film 1923 de ve 1939 da Leblebici Horhor Ağa adı altında Muhsin Ertuğrul tarafından tamamlanmıştır.

94 senedir 7000 e yaklaşan sayıyla bende bıraktığı izlenimdi, keçi boynuzunu çağrıştıran. O bir gram bal verenlerin önünde saygıyla eğilirim. Diğerleri ise ayak altında ses çıkaran yongalar olmuştu maalesef...

Seneler ilerledikçe Beyoğlu'ndan başka semtlerde açılan sinemalar, yeni filmler, Şehzadebaşı Sinemalarına olan ilgimi azalttı. Buna bir de 1968 den sonra seks, porno gibi kişiliksiz, şahsiyetsiz filmler furyası da büyük katkıda bulunmuştu. Daha sonraları yolum ne zaman Şehzadebaşı'na düşse yok olan sinemaların yerlerini hanlar, dükkanlar, imalathanelerin aldığını görürdüm. Yok edilenler iyileştirme adına olsaydı belki bir parça teselli bulurdum. Ama semt büyük bir hızla çürümeye devam ediyordu.

Şimdi bu hatırladıklarım ilaveten, o semtte Şekerci Cemil'in dükkanını, Vefa Bozacısı'nı, hele Tavşanlı'nın, Çorum'un leblebileriyle içilen, tadına doyulmaz lezzetini anmadan olmaz. Hasan Paşa Fırını, Laleli'deki Koska Helvacısı'nı unutmak ne mümkün. Ya sinemalarda satılan karamelaları... Boyalı şekerler tadında her zaman hissedirim damağımda bıraktığı tatları...

O KONUYU DAHA ÖNCE DİLE GETİRMİŞTİM MUSTAFA AKBABA

6-7-8 Ağustos 2008 tarihli Zaman Gazetelerinde Rodos ve İstanbul Türkleriyle ilgili bir konu gündeme getirildi.

Bu yazı özetle; Avrupa Konseyi Parlamen-

terler Meclisi, haziran ayında Gökçeada ve Bozcaada raporunu açıklayarak Rum azınlığın meselelerini kamuoyunun gündemine taşıdığından, şimdi de Rodos ve İstanbul'da yaşayan beş bin Türk'ün durumunu masaya yatırmaya hazırlandığından bahsediyor.

Yine bu yazıda; Türkiye ile Yunanistan'daki azınlıkların durumunu belirleyen 1923 tarihli Lozan Antlaşması imzalandığında İtalya'nın kontrolünde bulunan bu iki ada 1947 de yapılan Paris Antlaşması ile Atina'ya devredilince, Lozan'ın getirdiği 'Azınlık Hakları'nın ve sonrasında iki ülke arasında yapılan nüfus mübadelesinin dışında kaldığını, dolayısı ile burada yaşayan Türklerin Batı Trakya Türklerinden daha farklı bir konumda olduklarını, buna bağlı olarak da bazı sıkıntılar yaşadıklarını bilgi olarak aktarıyor.

Konu elbette önemli. Ve yine elbette devlet kademelerindeki yetkililerce bilinen mevzular. Ancak, soydaşlarımızın derdiyle dertlenmek de bizlerin insanlık görevi. Millî bir görev, dinî bir görev.

Bu şuurdan hareketle bendeniz bu konuyu 2000 yılında dile getirmiştim. Nasıl mı? İzah edeyim efendim:

Yiyecek lokmamız, içecek suyumuz varmış ki 2000 yılının mayıs ayında yolumuz Rodos'a düştü. Rodos çarşısında dolaşırken öğle namazı vakti yaklaşmıştı. Çarşının Türk esnaflarına nerede namaz kılabileceğimi sordum, bana İbrahim Paşa Camii'nde kılabilirim söylediler. Camiye gittiğimde 60-65 yaşları arasında olduğunu tahmin ettiğim bir beyin abdest alma hazırlığı içerisinde olduğunu gördüm. Selâmlaşmamızın ve tanışmamızın sonunda bu kimsenin Rodos Müftüsü İsmail Çakıroğlu olduğunu öğrendim. İsmail Bey aslen Gümölcine'li imiş. Yirmi sene Batı Trakya'da öğretmenlik yapmış, on bir senedir de burada müftü olarak görevde bulunuyormuş (gazetedeki bilgiden halen bu görevde olduğunu öğreniyoruz).

Cami önündeki tarihî şadırvanın muslukları sökülmüş, suyu akıyordu. İsmail Bey'e nerede abdest alabileceğimizi sordum. Caminin yan tarafında bulunan bir abdest alma yerinin olduğunu söyledi. Beraberce abdestlerimizi alıp camiye girdik. Ezan vakti geldiği halde ikimizden başka cemaat yoktu. Müftü Bey, minareden ezan okutturulmadığını söyleyip bir mücrim gibi alçak bir sesle cami içerisinde ezanı okudu. İlk sünnetleri kıldık, hâlâ ikimizden başka cemaat yoktu. Bana "müezzinlik yapar mısınız?" dedi, başımı sallayarak yapabileceğimi imâ ettim. Müftü Bey imam, ben müezzin böylece namazımızı edâ ettik.

İsmail Bey'in üzüntülü olduğu her halinden belliydi. "Görüyorsunuz, namaza gelen olmuyor" dedi. Ve yine üzüntülü bir sesle "Minareden ezan

okuyamadığımız için Müslümanları namaza davet edemiyoruz. Türk okulları da uzun bir süreden beri kapatıldığından yeni nesile dinî bilgiler veremiyoruz. Aileler de gerekli bilgiyi çocuklarına aktaramıyorlar. Müslüman ailelerin çocukları oldukları için Hristiyan olmuyorlar ama Müslümanlıktan da hiçbir bilgileri yok. İnançsız bir nesil yetişti. Hem kendilerine hem topluma zararları olacak.” diye yakındı. “Ramazan ayında teravih namazlarında yüz elli kişi kadar cemaatimiz oluyor” derken İsmail Bey'in gözlerinin içi parlıyordu.

Müftü Bey'den, namaz kıldığımız İbrahim Paşa Camii'nin 470 yıllık olduğunu (2000 yılı itibari ile), Rodos şehrinde bulunan 27 camiden yalnız bu caminin ibadete açık bulunduğunu öğrendik.

Murad Reis Camiinde sadece mevlid merasimlerini yapabildiklerini, resmî ve dinî nikahlarını da Sultan III. Mustafa Han tarafından yaptırılan Sultan Mustafa Camii'nde yaptıklarından bahis etti. Düğün eğlencesi yapılacaksa, nikâh bu camide kıyıldıktan sonra davetliler eğlencenin yapılacağı yere gidip eğleniyorlarmış.

Kânûnî Sultan Süleyman Han tarafından yaptırılan Süleymâniye Camii o esnada UNESCO'nun desteği ile restore ediliyordu. Mesleğim mimarlık değil ama görebildiğim kadarıyla geliş güzel yapılan bir restorasyon çalışmasıydı.

Marmaris'ten elimizi uzatsak degecek kadar yakınımızda olan, Ege ile Akdeniz'in ışıltılı sularının kucaklaştığı bölgede bulunan, 390 yıl gibi uzunca bir süre Osmanlı hakimiyetinde kalan bu adayı gezip görmek, ecdadımızın izlerini sürmek ve oradaki soydaşlarımızla sohbet etmek arzusuyla yola çıktığım bu seyahatin sonunda mutlulukla değil hüznle geriye döndüm.

Bu teessürle Antalya'ya dönüşümde, eli kalem tutan biri olarak kâğıt ve kaleme sarıldım. Gerçi az önce de temas ettiğimiz gibi bu konular yetkililerce elbette biliniyordu. Ama bir kere daha vurgulamakta, soydaşlarımızın sıkıntılarını insanlara duyurmakta fayda vardı. Her şeyin ötesinde bu bir vicdanî sorumluluktu.

Hazırladığım yazıya dört adet de fotoğraf ekleyip yayınlarlar düşüncesi ile Türk Edebiyatı Dergisi'ne gönderdim. Sağ olsunlar, tenezzül buyurup yayınlamadılar. Daha sonra 2005 yılında neşrettiğim İki Damla Yaş Biraz Tebessüm adını taşıyan kitabımda bu konuyu Bir Mücrim Gibi başlığı altında gündeme getirdim.

Adalar... Adalar... Güzel adalar...

Burnumuzun dibindeki elem veren adalar... Yanlış siyasetlerin ceremesi adalar...

Geçtiğimiz haziran ayı içerisinde birkaç günlüğüne Kaş'a gittim. Daha önceki yıllarda da gittiğim olmuştu. Meis yine karşımda boynu bükük duruyordu. Eh! Serde de şairlik var ya, işte şu mısralar dökülüyordu kalemimizden. Buyurun, beraber okuyalım...

KAŞ'IN KARŞI YÜZÜ

Kaş'ın
karşı yüzü
Meis...

İçimde yeis...

Dal atsa begonvil
değiverecek
Bir kanat vuruşu
serçeye o yol
Sallansa görülür
el, kol...

Martı ötse duyulur
o kıyıya varınca
Köprü kursan
bir saatte
geçiverir karınca...

Kaş'ın
karşı yüzü
Meis...

İçimde derin iz...

Seven sevdiğine
çiçek gönderir
Aşk lûgatinde
kural böyledir.

Toplasam yaseminleri
bir bir dalından
Ve sonra bıraksam
serin sulara

Götürse sessizce
bir tatlı esin
Yayılsa boydan boya
sahiline Meis'in.

Ardından bir sürpriz
yapsam ansızın
Çalsam kapısını
o vefasızın...

Desem ki
nicedir vuslattı derdim
İşte bak
tekrar
ben sana geldim...

YILBAŞI

ALİ DEMİREL

Yeni bir yılın başlangıcı, aynı zamanda yaşanmış olan eski yılın bitişi. Bu durum bütün insanlar için bir şeyler ifade etmekte hatta pek çok iş ve işlem bu yıl ölçütüne göre ayarlanmakta. Her ne kadar dünyadaki bütün devletler aynı takvimi kullanmasa da yıl kavramı çok önemli. Ayrıca ay ve gün kavramları da önemli; dahası, saat, dakika, saniye hatta saliseler bile önemli. Bütün bu ölçü birimleri zamanı ölçmek için kullanılmaktadır.

Zaman kavramı bilimce ne zaman ele alındı? Sanırım insanlık, üç boyutlu evrende yaşadığını sanırken yanlışlığını, aslında pek çok boyutun söz konusu olduğunu anladığında, zaman boyutu bilimin içine yerleşti. Zaman kavramı eski çağlarda bilinmiyor muydu? Biliniyordu. Masallar, destanlar, çok eskilerden beri söylenegelen özlü deyişler bunu kanıtlıyor. Arkeolojik kazılarda bulunan zamanla ilgili bilgi ve belgeler hatta kil tablet ve papirüslerdeki bilgiler, insanlığın çok eskilerde bile zamanın farkında olduklarını göstermektedir. Zaman boyutunun çağımız bilimince benimsenip, matematik ve fizik gibi bilim dallarında kullanılışının son asırlarda oluşması; çok çok eski çağlarda zamanın bilinmediği anlamına gelmiyor.

Zamanın kavramının, göreceli de olsa kullanılabilmesi için ölçülebilmesi gerekir. Oysa zaman soyut bir kavramdır. İşte bu yüzden zamanın ölçülebilmesi için başkaca somut verilerden yararlanma yoluna gidilmeliydi. İnsanlar da tam olarak bunu yapmışlar ve yapmaktalar. Şöyle ki: Devinim halinde olan bir nesnenin, bir başka nesneye göre devir veya ritim sayısı zaman ölçüsü olarak kullanıla gelmiştir. En çok kullanılanlar şöyle sıralanabilir: Dünyanın kendi etrafında bir kere dönmesi bir zaman dilimi olarak ele alınmış ve buna bir gün denmiş. Günün başlangıç ve bitişi, güneşin doğuşundan sonra batıp tekrar doğması aralığı olduğu için ölçümü kolay olmuştur. Bir başka zaman ölçümü ise; Ay'ın dünya çevresinde bir kere dönmesi esasına göre zaman dilimleri ölçümüdür ki buna da 'ay' denmiş. Yine bir başka zaman ölçümü olarak; dünyanın güneş etrafındaki bir tur dönüşü esas alınmıştır ki buna da 'yıl' denilmiş... Zamanın mutlak birim olarak bir ölçüsü henüz bilinmemektedir. Bundan ötürü; bir yıl tam olarak oniki ay değildir. Bu yüzden takvimlerdeki oniki ay, ayın dünya çevresindeki dönüşüne tam olarak uymaz. Bunun tersini yapıp oniki ayın toplamına bir yıl denilse, bu kez dünyanın güneş çevresindeki turu tamamlanmış olmaz. Araplar ay

hesabına göre yıl uygulaması yaptıklarından her yıl 355 gün kadardır. Bir başka şeyi yapsak; dünyanın güneş çevresindeki bir turunu gün dilimlerine bölssek! Bu da olmuyor çünkü bu kez yıl 365 gün 6 saat ve dahası... Anlaşılabacağı gibi zamanı ölçmek ama evrence bir değerle ölçmek için insanlık yeterli bilgiye henüz sahip değil... Bazıları şöyle diyebilir: Saatin akrep ve yelkovanı belirli devinimle zamanı ölçüyor ya! Ayrıca elektronik saatler var ya! Hatta atom saatleri de var... Bütün bunlar yine de soyut bir kavramın devinen nesnelere göre ölçülmesidir. Yer çekiminden çıkıldığında yani uzayda aynı standart devinimler olacak mı? Ya çok daha büyük bir gezegenin üzerindeki çekim gücünde o devinim sabit mi kalacak? Her şey bir tarafa Aynştayn'ın görecelik teorisine göre, yol ve hız etkenlerinde zaman genişlemektedir yani uzayıp kısalabilmektedir. Buyurun şimdi zamanı nasıl ölçecekseniz ölçün!.. Anlaşılabacağı gibi insanlığın bu konuda bilmesi gereken çok şey var. Zaman konusunda yolun henüz başında sayılırız...

Gelecekte bilim bu konuda neler yapacak bunu şimdilik bilmiyoruz. Biz şimdi biraz da geçmişte neler yapılmış onlara bir göz atalım:

Dünyamızın ve de insanlığın çok uzak geçmişinde takvim ilk defa ne zaman ve kimler tarafından kullanıldı bilinmiyor. Zaman kavramının nasıl algılandığı ve bu konuda neler yapıldığı da tam olarak bilinmiyor. Ama bilinen o ki, zamanımızda bazı sözde bilim adamlarının dediği gibi insanlık tarihi; üç bin yıl önce yazı bulundu, yok taş devri vardı sonra taşları cilaladılar. Daha sonra da maden devri başladı! Bunlar ne zaman olmuş! Verilen tarihler sürekli değişmiştir. Kırk yıl önceki ilkökul sınıflarındaki bu çağlara ait çizimler ve tarihleri o günlerde yaşamış olanlar bilir... İnsanlığın geçmişi hiç de öyle bize anlatıldığı gibi değil. Pekiyi nasıl? Henüz bilim ve gerçek bilim adamları bu konuda çok yol kat etmiş sayılmazlar. Bu anlattığım durumu kesinlikle kanıtlayan pek çok, özellikle arkeolojik kanıt mevcut. İşte bu kanıtlardan birisi de bu takvim meselesi.

Geçmişte pek çok uygarlık zaman ile ilgili çalışmalar yapmıştır. Takvim ile ilgili elde ettikleri değerlere bir bakalım:

1) MAYA TAKVİMİ: Mayalar diğer yazılarında olduğu gibi takvimlerini de taşa oymuşlar, ayrıca tapınaklarının merdivenlerine işlemişler. Bu ikisi halen insanlığın elinde. Ama altın varaklara yazdıkları takvimler ve zaman ile ilgili nice gizemli bilgiler, barbar Avrupalılarca yok edilmişlerdir. Nasıl mı? Tapınaklardaki rahipler öldürülmüş, yazılı altın varaklar da eritilerek külçe halinde Avrupa'daki kral ve

kraliçelerine sunulmak üzere gemilerle taşınmıştır...

O günlerden kalan bazı yazılı tabletlerden de yararlanılarak elde edilen sonuçlar şöyle:

-Maya takvimi, dünyanın güneş çevresinde dönüş süresini esas almıştır. Dünyanın kendi çevresinde dönüşü de hesaba katılmıştır.

-Maya takviminde bir yıl: 365.242036 gün olarak gösterilmektedir. Zamanımızda, teknik ölçümlerle yapılan hesaplamada ise bir yıl 365.2425 gün. Bu kadar doğruya yakın bir hesaplamayı nasıl yaptılar dersiniz? Yoksa o takvim çok çok daha eski çağlarda, belki de başka bir medeniyet tarafından mı kullanılıyordu? O çağda dünyanın, güneş yörüngesinde ve kendi çevresinde dönüşü o hesaplandığı gibi miydi? Sakın ha bunları benim iddia ettiğimi sanmayın. Jeolog-arkeolog James CHURCHWARD ve Dr. William NIVEN, Meksika'da ortaya çıkardıkları tabletler ve diğer araştırmalar sonucu: Mayaların, tarihlenen ilk MU medeniyeti kolonisi olduğunu göstermişlerdir. Ayrıca, Yukatan'da bulunan UXMAL tapınağındaki yazıtların yaklaşık 12.000 yıllık oluşu da ayrı bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır.

-Maya takviminin özellikleri bu kadarla bitmiyor. Maya'lar Venüs gezegeninin takvimini de yapmışlar. (eğer onlar yaptıysa!) Mayaların Venüs yılı 584 gün. Günümüzde (uzay çağında) yapılan hesaplamalara göre ise bir Venüs yılı: 583.93 gün!...

-Maya takvimi ile ilgili son bir şey: Maya takvimi 21 Aralık 2012 yılında son bulmaktadır. Bu durum bazılarının yine uçuk iddialar ortaya atmasına sebep olmuştur. O tarihte kıyametin kopacağı, dünyanın yörüngesinin değişeceği, dünyanın kozmik bir felaketle karşılaşacağı gibi...

2) MISIR TAKVİMİ: Bir yıl 365 gün olarak hesaplanmış. Yıl, her biri 30 gün çeken 12 aya bölünmüş ve 5 tamamlayıcı gün hesaba katılmıştır. Her yıl 0,25 gün eksik olduğu için aksamalar hep olmuştur. Ayrıca yıl, her biri 4 aylık 3 mevsime ayrılmış a) Akhet, taşkın mevsimi-Nil'in taşması. b) Peret, suların çekilmesi-kış. c) Şemu, kuraklık-yaz.

Mısır takvimi, Mısır medeniyeti kadar eski ama kesin ne zaman düzenlendiği bilinmiyor. Mısırlı bilge rahiplerce mi tasarlanıp tanzim edildi yoksa (yine bazı iddialara göre) Mısır medeniyeti de bir başka büyük medeniyetin uzantısı ve de kalıntısı mı?...

3) ARAPVE İSRAİL TAKVİMLERİ:

Her ikisi de Ayın dünya çevresinde dönüş süresi esas alınarak yapılmış takvimler olduğundan her yıl yaklaşık 10 gün kadar kısa olmaktadır. Bu durum halen devam etmekte...

4) GREGORYEN TAKVİMİ: Günümüzde

yaygın olarak kullanılmaktadır. Miladi takvimin yani JÜLYEN takviminin yerine tanzim edilmiştir. Papa XIII. GREGORY'nin önyak olması ile hazırlandı. Ve 1582 yılından itibaren kullanılmaya başlandı. Bilimce ekinox yılı 365.242373 gündür. Gregoryen takviminde ise bir yıl 365.2425 gündür. Arada çok küçük bir fark vardır. Bu takvimin yapılışında elbette bilimden yararlanılmıştır ama bence yeterince değil. O, aradaki fark bir tarafa, yılın ilk ayının ocak ayı kabul edilmesinin ve de yıl başının da ocak ayının birinci gününe giriş olarak alınmasının hiçbir bilimce özelliği yok. Mantıklı da değil. Ayrıca insanlık kültürü ile de ilgili değil. Söz konusu takvimin başlangıç yılının seçiminde İsa Peygamberin (sözde) doğduğu yıl olarak alınması da doğru değil. Varsayalım ki İsa Peygamber o yıl doğdu. Yer yüzünde İsa Peygamber'den önce de peygamberler ve dinler olmuştur; sonra da peygamber gelmiş ve yeni bir din gelmiştir. Bu konuda da bu takvim, bütün insanlığın ortak takvimi olma özelliği taşımamaktadır.

5- TÜRK TAKVİMİ: Türklerin ezelden beri kullandıkları takvimlerinin ilk ne zaman kullanılmaya başlandığı bilinmemektedir. Göktürk İmparatorluğu zamanında kullanılmakta idi. Bir zamanlar bütün Türk dünyası sadece o takvimi kullanmışlardır. Çin Seddi'nden Tuna Nehri'ne kadar bütün kavimlerce kullanıldığı bilinmektedir. Yakın zamana kadar bazı çevrelerde bu Türk Takvimi'nin aslında Çinlilerin icadı olduğu, Türklerin de bu kültürü Çinlilerden aldığı sanılmıştı. Oysa bunun böyle olmadığı, tam aksine, bu takvimin bilinmeyen bir tarihten beri Türkler tarafından kullanıldığı, Çinlilerin ise bu kültürü Türklerden aldıkları anlaşılmıştır. Bu durum; ünlü araştırmacı Edeuard CHAVANNES tarafından açıkça ortaya konulmuştur. (Le cycle Turk Des Douze Animaux)

İslam bilim adamları da Türk Takvimi'ni incelemişlerdir. Takvimin bilimce doğruluğu ve çok eski oluşu da dikkate alınarak çok değerli bulunmuştur. Ve bu çok değerli, bilgi ve kültür ögesine, İslam bilim adamlarınca şu adlar verilmiştir: "Tarih-i Türki", "Tarih-i Türkistan", "Tarih-i Khita" ve "Sal-i Türkân"

Türk Takvimi de dünyanın güneş çevresindeki dönüş süresini yıl ölçüsü olarak almıştır. Türk Takvimi'ne göre dünyanın veya insan neslinin yaşı 3.600.000 yıldır. Bu zaman dilimi 360 Ven'dir. Bir Ven;

YALIN YALNIZLIKLAR

YASİN KAYA

10.000 yıl. 12 yıl: Bir devir. Bir yıl 12 ay, Bir ay: 4 hafta ve 30 gündür. (Araştırmacı: Muharrem KILIÇ) Türk takviminde yılbaşı, mart ayının 21-22 dir. Bu durum bilimce çok uygundur ve mantıklıdır. Bilindiği gibi o gün dönence günüdür (ekinox) Gece ile gündüzün eşit olduğu gündür. Ayrıca ilk baharın ve de tabiatın canlanmaya başladığı, atalarımızın dediği gibi “erkenen kün” dır. Dünyanın güneş çevresinde dönüşünü esas alan bir takvimde mart ayının birinci ay ve mart ayının 21 ni 22 sine bağlayan gecenin de yılbaşı olması kadar mantıklı bir şey olamaz. Böyle bir takvimin bütün insanlarca ortak kullanılması çok çok uygundur.

Atalarımız, 12 yıllık yani bir düzine yılı bir devir olarak zaman ölçümünde kullanmışlardır. Bir devir içindeki 12 yılın her birine bir hayvanın adı verilerek adeta takvim doğa ile bütünleştirilmiştir.

Türk takviminden bir zaman kesiti ve o yılların şimdi kullandığımız Gregoryen takviminde hangi yıla tekabül ettiği ile ilgili bir liste aşağıya çıkarılmıştır.

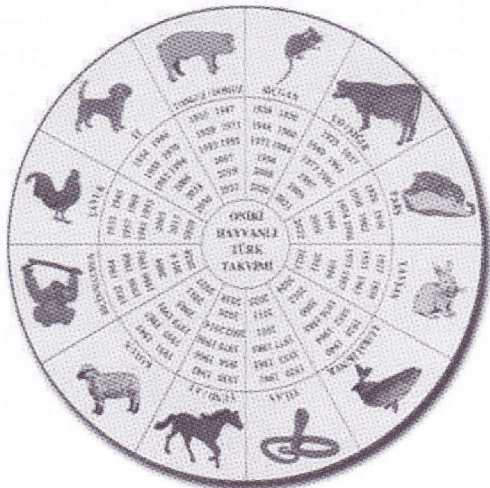
Sevgili Nevzuhur okuyucuları, yeni yılınız kutlu olsun. Ama ben şahsen, yılbaşını mart ayının 21. gecesini kutlamak isterim...

Hepinize sağlık ve mutluluk dilekleriyle

12 HAYVANLI TÜRK TAKVİMİNİN GREGORYEN TAKVİMİNE GÖRE BAZI YILLARIN KARŞILIĞI

SIÇAN YILI	1948	1960	1972	1984	1996	2008
UD/SIĞIR YILI	1949	1961	1973	1985	1997	2009
PARS YILI	1950	1962	1974	1986	1998	2010
TAVŞAN YILI	1951	1963	1975	1987	1999	2011
BALIK YILI	1952	1964	1976	1988	2000	2012
YILAN YILI	1953	1965	1977	1989	2001	2013
YUNT/AT YILI	1954	1966	1978	1990	2002	2014
KOYUN YILI	1955	1967	1979	1991	2003	2015
MAYMUN	1956	1968	1980	1992	2004	2016
TAVUK YILI	1957	1969	1981	1993	2005	2017
İT YILI	1958	1970	1982	1994	2006	2018
DOMUZ YILI	1959	1971	1983	1995	2007	2019

Not: Beşinci yıl olan balık yılı; Türk takvimini kullanmaya başlayan Çinliler tarafından “Ejderha- lutsah yılı” adı verilmiş ise de aslı “balık-senek yılı” dır.

Yalnız kalmaktan daha ürkünç bir şey varsa, o da yalın kalmaktır. Üzerine hiçbir ek alamamak. Sabahları uykulu gözlerle aynanın karşısına geçtiğinde, kimliğinin üzerinde kendi çıplak benliğinden başka bir şey taşımamaktır. O denli çıplaksındır ki, üşüyen sen değil, adeta ruhundur.

Hayata dair bütün duyumsamaların, tecrit altına alınmıştır. Kendini üzerine ruh giydirilmiş korkuluk gibi hissetmen de işte bundandır. Zira korkulukların hisleri yoktur. Ruh eğer hislerle donatılırsa bir anlam taşır. Hislerden soyutlanmış bir ruh, sonsuz evrende başıboş dolaşan sahipsiz yitik bir çılgıktan başka bir şey değildir.

Yaşamdaki bütün sorgulamalardan, yargılamalardan muaf tutulursun. Ama bu senin için bir ayrıcalık olmaktan ziyade, bir silinmişlik ve sıradanlıktır. Farkında olmadan sen hayatta önemsiz bir detay olmuştur. Detaylar hayatın işleyen koreografisinde değersizdir. Çok seslilikte geçen senfoninin en önemsiz notasıdır, tek vuruşluk.

Ömrünü tek vuruşluk bir nota değerine indirdiğinde, artık bedeninin ve ruhunun sana ağır gelmeye, başka beden ve ruhlar için sadece yolgeçen hanı olmaya başlar. Kırıksık ruhunda konaklayan her olgu, senden bir şeyler götürüyor demektir. Hiç birisi senden aldıklarını yerine koymaz.

Sonunda ise, sen, kronik bir benliksizlikte debelenmek zorunda kalırsın. Doldurduğun her boşluk, sana daha yoğun bir hiçlikle misilleme yapacaktır.

Ruhuna yapılmış olan bu misillemeler, seni biraz daha benliğinin kovuğuna sokacak, silinmekten yıpranmış beyaz kağıtlar gibi örselenmeye başlayacaksın. Artık saydamlığını yitireceksin. Pütürleşmiş ruhuna, özümseyemeyeceğin gerçekler takılmaya başlayacak. Sonunda da ruhunun bütün akışkan dehlizleri tıkanacak.

Evrende yaratılışından sana verilen iç enerjini bundan böyle yansıtamayacaksın. Çünkü ışık, karanlık varsa bir anlam taşır. Hiçlik ruhunu sardıkça, karanlık da yok olur, ışık da. Bunu bilmelisin. Hiçlik, karşısına hiçbir şey koyamayacağın bir anlama biçimidir. Onun karşısına dikeceğin her şey, -bu ışık bile olsa- sonsuzluğun bilinmez katili kara delikler misali onun içinde yok olmaya mecburdur. Yani, yalın hale gelmiş kırıksık ruhun, rotasını kaybeden gemicesine boşluğun okyanusunda dolaşmaya başlarsa, hiçlik, ruhunu daima kendi rotasına doğru çevirecektir.

ISLAK SESLİ YAĞMUR

YASİN KAYA

uyanık uyur gezerlikte geçen gecenin,
düş geçirmez uykulu sabahındayım.
penceresiz duvara,
perde üstüne perde çekmekmiş yalnızlık.
daha gidişinin eylemi bitmeden,
yürürlüğe girdi boğucu hasret.
ansızın kapılar çarpıldı,
kainat kaidelerinden sarsıldı.
gözlerinde iliştiğim manzaradan düştüm.
sen bilmediğin hayatları yorumlamaya gittin.
artık paylaşıldıkça azalacak yokluk değildi bu.

ardından kurduğum, "gitmesen olmaz mı?"
yarı yoldan derin sularla geldi.
dışarıda sızlayan ince belli yağmur,
düştüğü cümleme, ıslak gülüş sesi verdi.

ÖNEMLİ DEĞİLDİ

ANDAÇ

Halbuki, korkulacak hiçbir şey yoktu ortalıkta
Dar sokaklarda kaybolduk, o kadar.
Yalnızlık önemli değildi yoksa.

Evet, kimsesizdik
Ama, umudumuz vardı.
"Hiçbir şey umurumda değil" diyordun
"Aşktan ve umuttan başka"
Karanlıkmiş gecesini, karanlık sokakların
Işıksız yol alınmış, yalnız kalınca
Halbuki, korkulacak hiçbir şey yoktu ortalıkta
İnsan denizinde kaybolurduk, o kadar
Yalnızlık önemli değildi yoksa.

Bir bakıyorduk, sabah oluyordu
Çekip gidiyorduk, bir tarafa
Yüzümüzde olsa da, geceden kalan alaca
İçimizi yıkıyorduk, ışıktaki
Ve o ışıktaki kayboluyorduk, o kadar
Yalnızlık önemli değildi yoksa.

Biraz ayaz varmış
Biraz üşüyormuşuz
Sabah, geç gelirmiş, beklentilerin kıyısına
Olsun, ellerim vardı ya, ellerini tutacak.
Şimdi boşluğu yakalar, sana uzandığında
Sensizliktir salladığım, kollarımda
Halbuki, korkulacak hiç bir şey yoktu, ortalıkta
Sensizlikte kaybolurduk, o kadar
Yalnızlık önemli değildi yoksa.

SÜVARİ

MEHMET KARANFİLDAĞI

Ayağında çizme elinde kırbaç
Sırtı yarı açık karnı yarı aç
Bir dilim ekmeğe olsa da muhtaç
Yemez de atına verir süvari

Dizginden çekince binek taşına
Basar üzengiye eyer kaşına
Vurur kırbacını atın düşüne
Mahmuzla koltuğu yoklar süvari

Gerilir bacaklar incilir beli
Yolda toz bırakmaz kaldırır nalı
Rüzgara savrulur yelenin kılı
Atıyla birlikte uçar süvari

Akşam olur mola verir bir handa
Kırat bir köşede kendi bir yanda
Sabah seher vakti karda dumanda
Nice karlı dağlar aşar süvari

Gün gelir sırtında durmaz eyeri
Attığı adımlar gitmez ileri
Dalıpta maziye bakınca geri
Gözleri yaş ile dolar süvari.

YARIM YAMALAK

AŞIK KAZANOĞLU

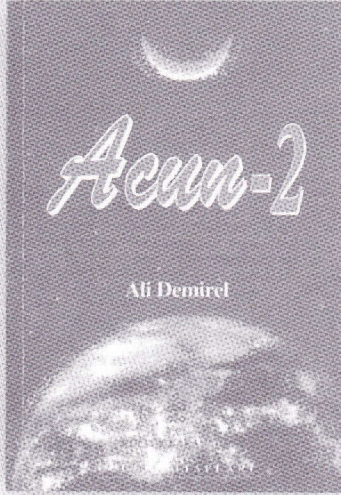
Ne zır cahil kaldık, ne de okuduk
Her şeyimiz kaldı yarım yamalak
Hayâl tezgahında kumaş dokuduk
Diktiğimiz oldu, yarım yamalak

Bu gidişat nere varacak, sence?
Bunları seyretmek, büyük işkence
Mozart'ı öğrettik, yetişen gence
Sazlarımız çaldı, yarım yamalak.

Köşe taşı sayılınca çakıllar
Onun için karışmakta akıllar
Gerçekleri öğretmiyor okullar
Tüm beyinler doldu, yarım yamalak.

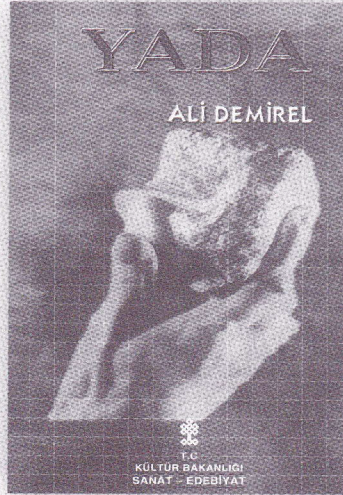
Kazanoğlu, bunu kimler öğüde?
Ana lazım yurda, evlat büyüte
Nasihat eyledik, kuru söğüte
Herkes hisse aldı, yarım yamalak.

ACUN - 2

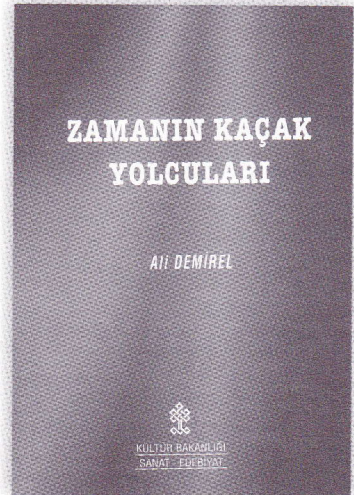
Ali DEMİREL
Roman (Bilim kurgu)
Kültür Bakanlığı Yayınları

YADA

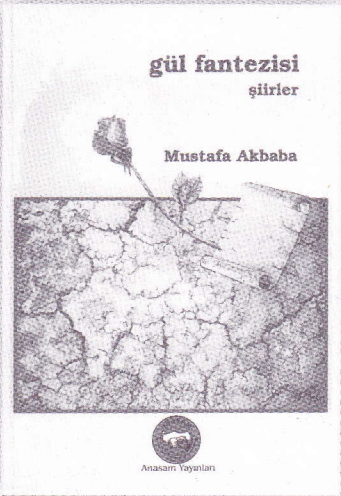
Ali DEMİREL
Roman (Bilim kurgu)
Kültür Bakanlığı Yayınları

ZAMANIN KAÇAK YOLCULARI

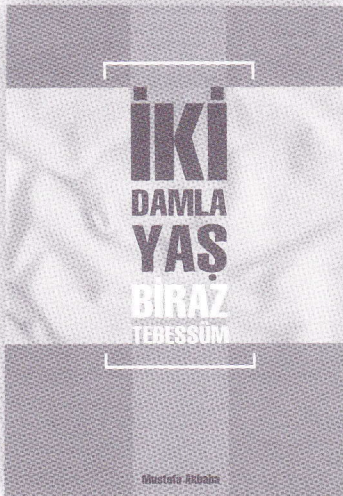
Ali DEMİREL
Roman (Bilim kurgu)
Kültür Bakanlığı Yayınları

GÜL FANTEZİSİ

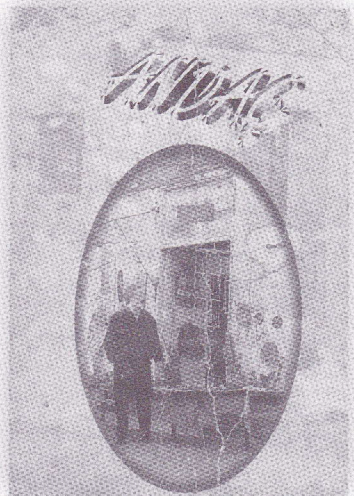
Mutafa AKBABA
Şiir
Anasam Yayınları

İKİ DAMLA YAŞ
BİRAZ TEBESSÜM

Mutafa AKBABA
Deneme
Kendi Yayını

ANDAÇ

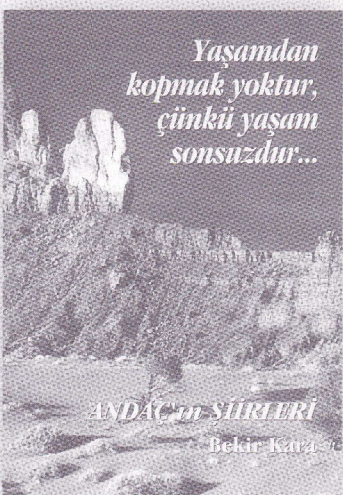
ANDAÇ (Bekir KARA)
Şiir
Kendi Yayını

ANDAÇ'IN ŞİİRLERİ

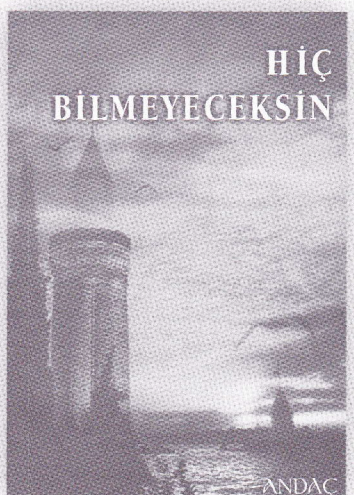
ANDAÇ (Bekir KARA)
Şiir
Kendi Yayını

ANDAÇ'IN ŞİİRLERİ

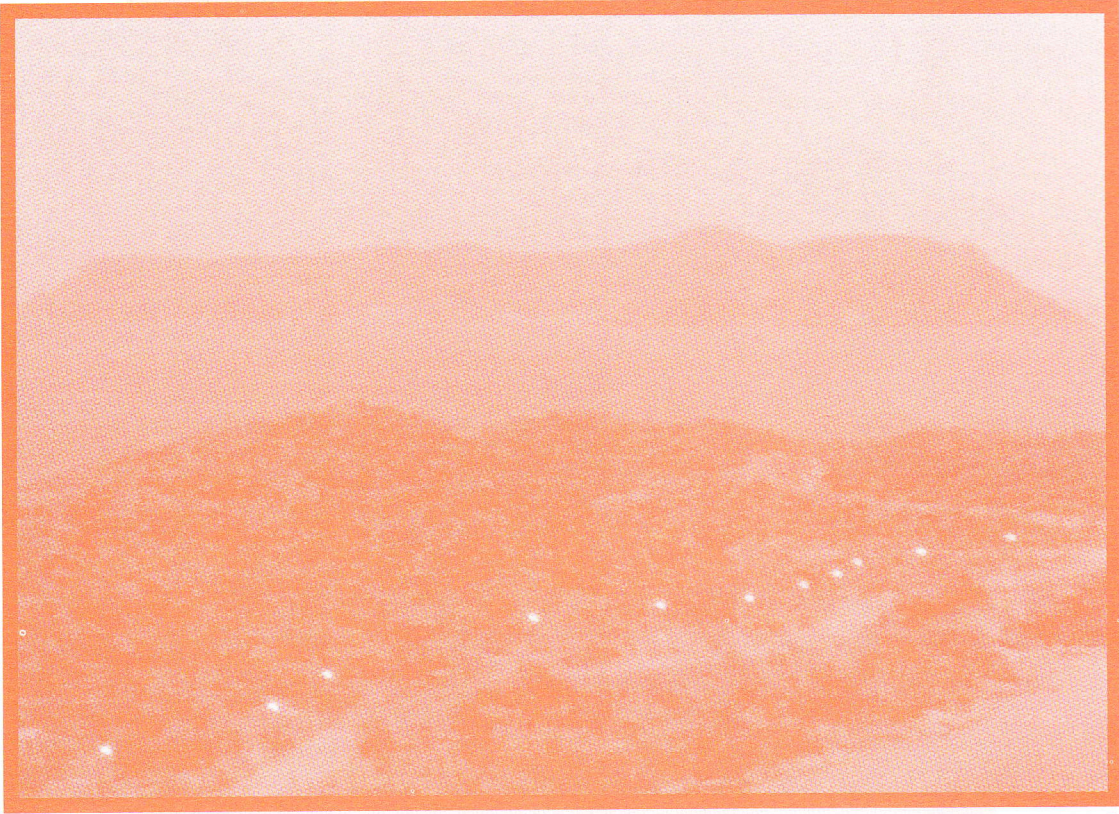

ANDAÇ (Bekir KARA)
Şiir
Kendi Yayını

HİÇ BİLMEMEYECEKSİN

ANDAÇ (Bekir KARA)
Şiir
Kendi Yayını

Fotoğraf: Niyazi AKDAĞ

KAŞ'TAN MEİS'İN GÖRÜNTÜSÜ